

РЕШЕНИЕ

№ 5479

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **6418** по описа за **2020** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр.с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу решение №62172 от 09.03.2020г. на СРС, постановено по НАХД № 2757/2017г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 28371/13.10.2016 г. издадено от Е. К. – заместник кмет на Столична община, с което на жалбоподателя е наложена глоба от 200 лв., за нарушение по чл.18, т.1, б.„а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 5 от Наредбата за реда и условията за апътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/.

Жалбоподателят Столична община твърди, че съдът, противно на установената фактическа обстановка е възприел, че са налице съществени процесуални нарушения. Оспорва изводите на съда, че липсва единство между описанието и правната му квалификация. В чл. 18, т. 1 от Наредбата изрично са посочени задълженията на гражданите, ползващи услугите на обществения градски транспорт, вкл. и да притежават редовен превозен документ.

Касатарът, редното призован, представлява се от адв.В., която поддържа изложеното в жалбата.

Ответникът – Д. Б. Б. оспорва жалбата. Чрез адв.Д. моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за правилно.

С процесното НП на жалбоподателя е наложена глоба от 200 лв. за това, че на 17.09.2016 г. е пътувал в Метро с нетаксуван багаж, като е отказал да закупи карта за еднократно пътуване, с което е нарушил чл.18, т. 1 б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 5 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/.

В обжалваното решение СРС е приел за установена описаната по-горе фактическа обстановка, като е приел, че е налице противоречиво и неточно описание на нарушената разпоредба, както и несъответствие между правната квалификация и фактическото описание на нарушението, както и не е конкретизирано под коя точно норма попада нарушението. Не е описано точно с какъв багаж е пътувала Д. Б. Б.; не са описани размерите му. Не е цитиран чл. 12 от Наредбата, която регламентира какъв багаж следва да се носи. Ето защо е направен извод, че наказателното постановление не съдържа всички реквизити на чл. 57 ЗАНН. На следващо място, към датата на нарушението НРУПОГТТСО е била издадена в нарушение на чл. 10 и чл. 12 от ЗНА, без законова делегация.

Настоящата инстанция намира, че така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно. Не са основателни твърденията в касационната жалба основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила.

Въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка, съобразно събраните по делото и относими към правния спор доказателства. Въз основа на тях е изградил правните си изводи, които напълно се споделят и от касационната инстанция.

На първо място, настоящият състав споделя изводите на СРС, че деянието не е в достатъчна степен индивидуализирано, от гледна точка на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН – не е посочено какъв точно багаж е носила Д. Б. Б. като брой, вид и размер, а единствено е посочено, че е носил нетаксуван багаж. Тази липса на индивидуализация е от такъв характер, че въз основа на нея не може да се направи извод какво точно се твърди, че е нарушението и съответно – да бъде установено дали то действително е извършено, при съпоставка със събраните по делото доказателства.

В случая, като основание за налагане на административното наказание е послужила Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., изм. и доп. с Решение № 617 по Протокол № 52 от 22.11.2013 г., изм. и доп. с Решение № 270 по Протокол № 12 от 14.04.2016 г., изм. и доп. с Решение № 11 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.

Съгласно чл. 1 от същата, тя е издадена с цел да уреди „правилата за пътуване по маршрутите на общественя градски транспорт на територията на Столична община /трамваен, тролейбусен, автобусен и метро/“.

Към момента на издаването ѝ обаче, не е била предвидена законова делегация за това. Едва с последните изменения на Закона за местното самоуправление и местната администрация, е предвидено, в новата т. 25 на чл. 21 (ДВ, бр. 9 от 2017 г.), че общинският съвет определя условията и реда за пътуване по маршрутите на общественя градски транспорт на територията на съответната община.

В същия брой на ДВ са публикувани и изменения в чл. 91, ал. 11 от Закона за автомобилните превози, съгласно които контролът по спазване разпоредбите на чл. 24, ал. 1, чл. 24а, ал. 1 и чл. 101, т. 1 от същия закон може да се осъществява и от длъжностни лица, оправомощени от кмета на съответната община. Посочените по-горе изменения обаче не са били в сила към момента на твърдяното нарушение /17.09.2016 г./, поради и което не могат да намерят приложение.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, II касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №62172 от 09.03.2020г. на СРС, постановено по НАХД № 2757/2017г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.